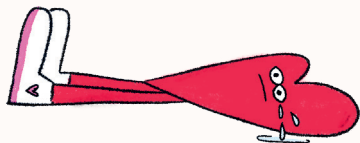

เมื่อเส้นทางความรัก
โรยไปด้วยเปลือกทุเรียน

แด่แฟนเก่าห่วยๆ ทั้งหลาย
ขอบคุณที่เป็นวัตถุดิบชั้นดีให้ฉันเขียนหนังสือ
ตอนนี้ฉันฆ่าได้กับมันแล้วละ
หวังว่าพวกคุณจะไม่ก่เสียชีวิตจนจุกอก
และขอให้หน้าฉันตามไปหลอกหลอน
ในความคิดสัปดาหฺ์ละครั้ง
xoxo

ตุลลิตวัตตใจและฝบที่ฝงทลาย

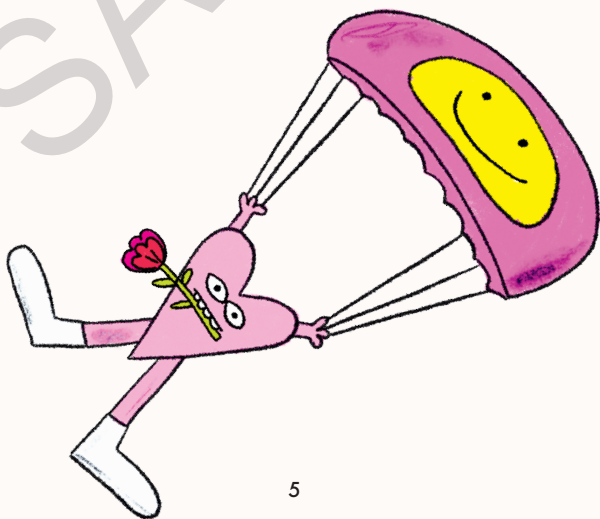
คำว้า “date (เตต)” มีรากศัพท์มาจากคำในภาษาละตินยุคกลาง ที่แปลว่า “กล้า (dare)” ซึ่งฉันว่ามันเหมาะเหม็งสุดๆ เพราะการลงสนามหาคู่ต้องใช้ทั้งความกล้าและความบ้าบิ่นไม่น้อย ทำไมนะเหร่อ ก็เพราะการเตตยุดนี้มันคือหายนะดีจ้ะ นี่เอง แต่คุณคงรู้ อยู่แล้วละ ไม่อย่างนั้นคงไม่คิดจะหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน

ลำพังแค่ในลอนดอนเมืองเดียวก็มีการนัดเตตถึงราวๆ 192,857 ครั้ง ต่อวัน ไม่ว่าจะตัวเลือกที่ล้นทะลัก ความสัมพันธ์แบบฉาบฉวย ความคาดหวังที่เพ้อฝัน วัฒนธรรม “หาคู่ (นอน)” หรือแม้กระทั่งการเตตยุดยุดเดียวหาย ล้วนนำไปสู่ความเหนียวล้ำทางสังคมและการซื้อหัวหัวแม่มืออีกเสบก่อนวัยอันควร บางครั้งการเตตออนไลน์ก็ทำให้ความรู้สึกไม่ต่างจากงานประจำที่ทั้งกินเวลาและสูบพลังคุณเสียเวลาชีวิตไปกับการนั่งตอบคำถามเดิมๆ ซ้ำๆ แถมบ่อยครั้งก็คุยพร้อมกันที่เตตหลายคน คิดดูสิว่าคนเราจะสรรหาคำตอบที่สร้างสรรค์ ตลก และน่าสนใจ มาตอบคำถามว่า “ทำอะไรอยู่” ได้อีกสักกี่รอบ ก่อนจะหมดความอดทนและปาโทรศัพท์ทิ้ง

การเลือกบัดซ่ายบัดชวจากูบโปรไฟล์เล็กจิ๋วทำให้การหาคู่กลายเป็นเหมือนการขอบปึงออนไลน์ ด้วยเหตุนี้ เราเลยกลายเป็นคนที่ด่วนตัดสินคนอื่นง่าย ๆ และเป็นตัวเลือกที่ถูกบัดทิ้งง่าย ๆ ไปพร้อมกัน เหตุผลอย่าง “เตตไปหน้อย” “ใส่กางเกงยีนส์รัดเกิน” หรือแม้แต่

“สะกดคำในไปโอผิด” แค่นี้ก็เพียงพอที่จะทำให้ใครสักคนหมดสิทธิ์ไปต่อและถูกตัดตกทันที ยิ่งบัดมากเท่าไร เราก็ยิ่งกลายเป็นมนุษย์โลเลเรื่องเยอะ แอพหาคู่ถูกออกแบบมาเหมือนตุ้มสลอตในคาสิโน มันล้าสมัยและปรับวงจรความคิดเราใหม่หมด เปลี่ยนวิธีที่เราสื่อสารจนเหลือแต่บทสนทนาหลวงๆ

กว่าจะมาถึงจุดนี้ ฉันเองก็ผ่านเฉดห่วยๆ มาเยอะ ประเภทที่กลับถึงบ้านหลังซัดจินโทนิกเข้าไปหลายแก้วจนมึนตึ๊บ แล้วได้แต่ทั้งตัวบนเตียงพาลงคิดในใจ “นี่ฉันเสียทั้งเงิน เวลา และพลังไปกับอะไรเนี่ย” การเดทนั่นชวนให้ประสาทเสียและหมดเรี่ยวแรง ฉันแสนจะเกลียดความกดดันที่ต้องจัดเวอร์ชันที่ดีที่สุดของตัวเองออกมาตลอดเวลา ต้องตลกแต่ห้ามตลกพรั่วเปรือ ต้องมั่นใจแต่ห้ามมั่นใจหน้า ต้องไม่พูดเรื่องตัวเองเยอะไปแต่ก็ต้องไม่สงวนท่าทีมากเกินไป แถมยังต้องถามคำถามที่เข้าท่าและเตรียมคำตอบที่ดีมาให้พร้อม

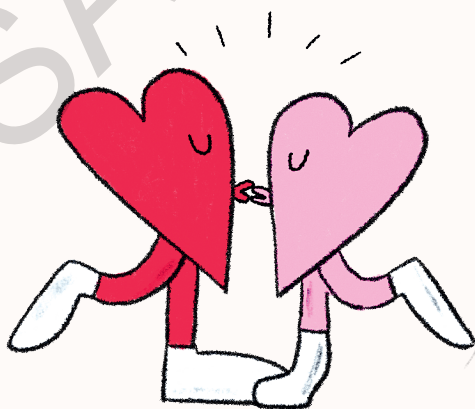
ยอมรับเลยว่าฉันประสาทจะกินตอนพยายามชวนคุยไม่ให้เกิด
เดดแอร์ ไหนจะเกิดความคิดฟุ้งซ่านอีกสารพัด ถ้าเขาคิดว่าฉัน
ไม่ตรงปกละ ถ้าเขาไม่เข้าใจมุกของฉันละ ถ้าหมดเรื่องคุยจะทำ
ยังงัย หรือถ้าฉันอยากเผ่นหนีตั้งแต่วันที่ 20 หลังเจอหน้าละ
ไหนจะความรู้สึกหวั่นใจตอนที่รู้ว่าอีกฝ่ายมาถึงแล้วและต้องรีบ
กวาดตาดูหาเขาให้เจอเร็วๆ ยังไม่ต้องพูดถึงความเครียดตอนเลือก
ชุด หรือการต้องมานั่งคิดว่าเดี๋ยวจะหาข้ออ้างแยกย้ายยังงัยดี

การหาคู่สมัยนี้ยากกว่าเมื่อ 20 ปีก่อนเป็นไหนๆ การหาคู่ออนไลน์
กลายเป็นวังวนของความลังเลใจและความไม่เคยพอใจ คุณเคย
เดินเข้าร้านแล้วรู้สึกงัดตัวเลือกเยอะจนต้องรีบใส่เกียร์ถอยออกมา
ไหม ถ้ามองในเชิงสถิติ ยิ่งออกเดทมากเท่าไรก็ยิ่งมีโอกาสเจอ
คนที่ใช่มากขึ้น แต่มันเป็นอย่างนั้นจริงหรือ ลองใช้เวลาคิดว่า
คุณกำลังมองหาคนที่มีคุณสมบัติแบบไหนกันแน่ แค่ “หล่อ สูง
คมเข้ม” นะไม่พอหรอก หนังสือชอบหลอกเรา เพลงรักก็หลอกเรา
แม้แต่คนรุ่นก่อนๆ ก็เชื่อไม่ได้

ทุกวันนี้มีสารพัดเรื่องให้เราต้องคอยจัดสมดุลให้ลงตัว และไม่มีทาง
เลยที่จะทำได้สมบูรณ์แบบในทุกเรื่อง ทั้งการทำงาน การดูแลตัวเอง
และการเข้าสังคม แถมแต่ละเรื่องก็มีความคาดหวังมากมายให้
แบกรับ ด้วยเหตุนี้ การแต่งงานหรือการรักเดียวใจเดียวจึงไม่ได้
ดูน่าดึงดูดใจอีกต่อไป สำหรับหลายคน การตามหาความสุขไม่ใช่
เป้าหมายสูงสุดของชีวิตด้วยซ้ำ

สำหรับหนังสือเล่มนี้ ฉันเองก็ต้องจัดสมดุล (และเนื่องจาก
ประสบการณ์ตรงล้วนๆ) เนื้อหาครึ่งหลังก็เลยจะพูดถึงเรื่องอกหัก
เน้นๆ ซึ่งฉันมีประสบการณ์โชกโชนทีเดียว เชื่อเถอะฉันผ่านมา
หมดแล้ว ทั้งไม่อยากลุกจากเตียงไปไหน กินอะไรไม่ลง ร้องให้
ไต่ฝักบัว หรือแม้แต่เดินเหม่อลอยในสุสาน (ไม่ได้พูดเล่น) แถมใช้
เวลาชาติเศษกว่าจะประกอบตัวเองให้กลับมาตั้งหลักได้ แม้ตอนนี้
จะขอบคุณประสบการณ์เหล่านั้นได้ แต่ตอนนั้นฉันได้แต่ภาวนา
ขอให้ธรณีสูบฉันลงไปซะ

ไหนๆ ก็จะพูดเรื่องความรักแล้ว ฉันเลยคิดว่าควรเล่าให้ครบ
ทั้งสองด้าน ทั้งตอนตื่นนอนหิวและตอนพยายามทำให้ลืม
เอาจริงๆ ฉันก็ไม่แน่ใจว่าอยากอยู่ฝั่งไหนมากกว่า สำหรับคนที่
กำลังสับสนในสนามหาคู่ตอนนี้ ฉันขอส่งกำลังใจ ความห่วงใย และ
ขอภาวนาให้คุณรอดพ้นจากช่วงเวลาอันโหดร้ายนี้โดยสวัสดิภาพ

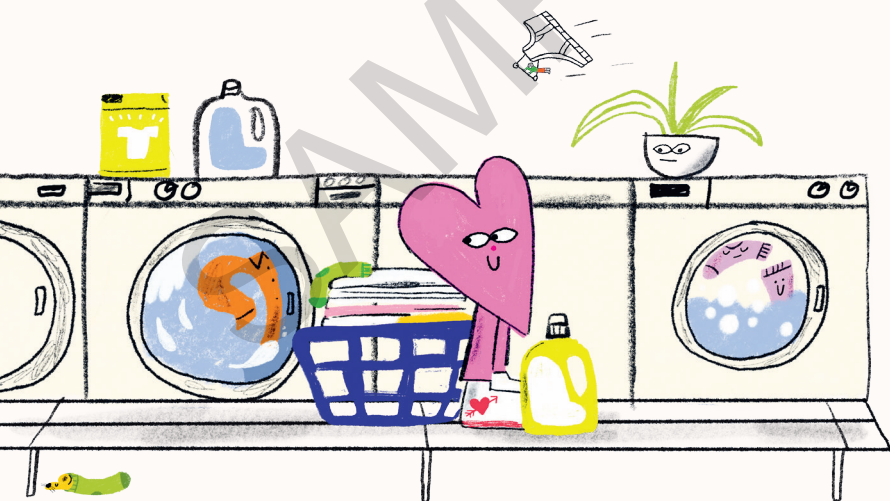

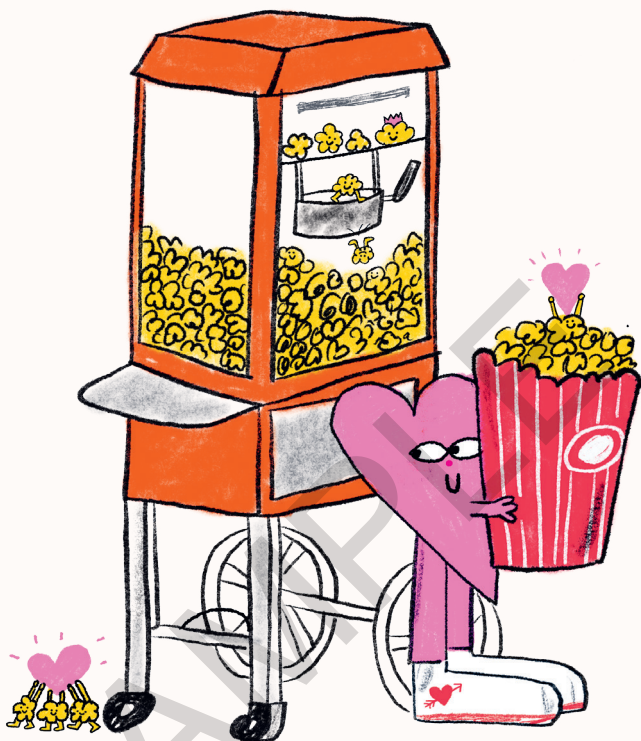

ความรักอาจโผล่มา ในที่ที่คุณคาดไม่ถึง

ไม่ว่าจะตอนเติมน้ำมัน ยืนต่อคิวในซูเปอร์มาร์เกต หรือล้าง
ป้อปคอร์นหน้าโรงหนัง คุณแค่ต้องเปิดใจ (และเปิดตา) ให้กว้าง
พอจะสังเกตเห็นและคว้าโอกาสไว้ ถ้าสุดท้ายอีกฝ่ายไม่โสดหรือ
ไม่สนใจคุณก็ช่างปะไร ถือว่าได้ลองแล้ว จงสวมวิญญาณโคบี
ไบรอันต์ เจอโอกาสเมื่อไหร่ก็เดินหน้าทำแต้มให้เต็มที่

หลายปีก่อนตอนที่ฉันนั่งชมนกชมไม้อยู่บนรถเมล์ ก็มีผู้หญิงขึ้นมา
นั่งลงบนเบาะว่างข้างผู้ชายคนหนึ่ง ทั้งคู่พูดคุยหัวเราะต่อกระซิกกัน
ตลอดทาง พอถึงป้ายที่ฝ่ายชายต้องลง เขาก็ขอเบอร์เธอแล้วถาม
ว่าอยากไปดื่มกาแฟด้วยกันไหม แล้วทั้งคู่ก็เดินลงจากรถไปด้วยกัน
อย่างกับรู้จักกันมานานหลายปี ฉันเดาว่าป่านนี้คงแต่งงานกัน
ไปแล้วมั้ง

พกรบเพื่อไว้บ้าน

สำคัญเลย อย่าชวนคุยเรื่องคลื่นความร้อน ภัยแล้ง หรือฝนฟ้าคะนองเด็ดขาด! ลองถามถึงแผนพรุ่งนี้ไม่ก็แนวเพลงที่ชอบฟังดู จะถามถึงอาหารที่ชอบกินเป็นมื้อสุดท้ายในคุกก็ได้เหมือนกัน หรือถ้าหมดมุขแล้วจริงๆ ชวนเล่นเกม “จะเลือกอะไรระหว่าง...” ก็เป็นตัวช่วยชีวิตที่ดี

เป็นธรรมชาติที่ตอนเด็ดแรกๆ จะชวนให้ทำตัวไม่ถูกและรู้สึกเหมือน เดดแอร์นานเป็นชาติ แต่เชื่อเถอะว่าคุณคิดไปเองทั้งนั้น จุดประสงค์ของการเด็ดก็คือการทำความรู้จักกัน ดังนั้นขอแค่ถามเรื่องที่คุณอยากรู้จริงๆ ก็พอ

ถ้านึกไม่ออกว่าจะเปิดบทสนทนาอย่างไร ก็อย่าเพิ่งกังวลไป ขอให้เพื่อน AI ช่วยคิด แล้วจดโน้ตและเตรียมตัวให้พร้อมก่อนลงสนาม

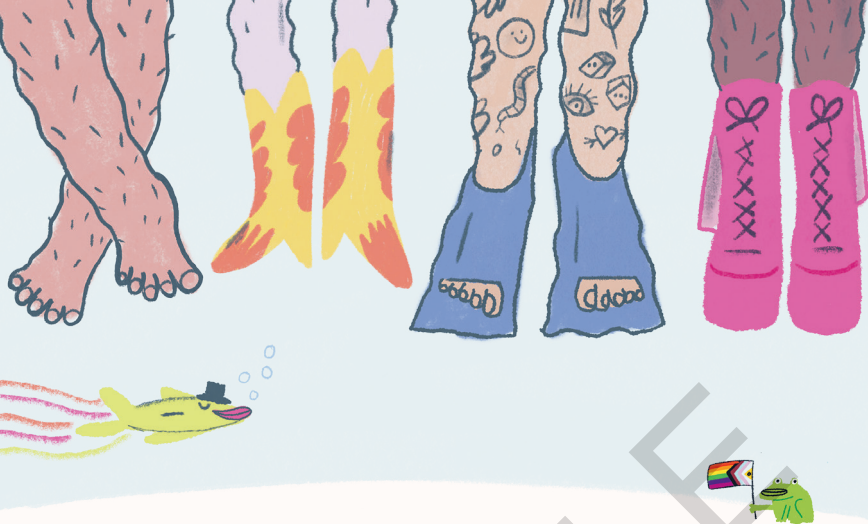
สิ่งที่สำคัญจริงๆ

เลิกหว่านเสน่ห์ด้วยการเล่นผมหรือเลียริมฝีปาก แทนที่จะมัวแต่สนใจเรื่องเปลือกนอก ลองตั้งใจทำความรู้จักกันให้ลึกซึ้งขึ้นดีกว่า การจูนกันติดทั้งในแง่ความรู้สึกและความคิดต่างหากคือเสน่ห์ที่น่าดึงดูดอย่างแท้จริง ดังนั้นอย่ามองข้าม...

- ภาษากาย
- การสบตา
- มารยาท*
- สีหน้า
- การปฏิบัติกับพนักงานบริการ
- การพูดเรื่องตัวเองแบบพอดี
- การแต่งตัว
- กลิ่น
- ความสะอาด

* อย่าวางศอกบนโต๊ะและอย่าเพิ่งชวนคุยเรื่องการเมือง

ผลสำรวจปี 2024 ระบุว่าคนเราจะดูน่าดึงดูดใจมากขึ้นถ้ารู้ตัวเราออกไปใช้สิทธิ์เลือกตั้ง (แต่เสน่ห์จะติดลบทันทีถ้าจุดยืนทางการเมืองต่างกันสุดขั้ว ฉะนั้นตอนนี้ รูดชิปปากไว้ก่อนจะดีกว่า)

ตกลงฉันเป็นอะไรกันแน่

ทุกวันนี้หลายคนเริ่มพบว่าตัวเองอาจไม่ได้ชอบเพศตรงข้ามอย่างที่เคยคิดมาตลอด ถ้าคุณกำลังคิดจะลองขยายขอบเขตการเดทของตัวเองดูบ้าง ก็จัดไปได้เลย มันไม่ใช่วิกฤติวียกลางคนหรือช่วงเวลาแห่งความสับสนอะไรหรอก คุณแค่กำลังเปิดหูเปิดตาให้กว้างขึ้น และเพิ่มโอกาสในการเจอคนที่ใช่ก็เท่านั้นเอง

ทำไมจนถึง ถึงจุดนี้ คนห่วยๆ เข้ามาในชีวิต

คุณมักจะดึงดูดคนประเภทเดิมๆ เข้ามาในชีวิตซ้ำแล้วซ้ำเล่า
แถมการไปเจอแต่ละครั้งก็ช่างจืดชืดน่าเบื่อหรือเปล่า ถ้าใช่ นี่อาจ
เป็นสัญญาณว่าคุณกำลังหมดไฟกับการเจอและเริ่มรู้สึกเอือมระอา
เต็มที การฝืนออกเจตต่อไปด้วยวิธีคิดที่ไม่ถูกต้องรังแต่จะทำให้
คุณตั้งคำถามกับตัวเองว่า “ฉันไม่ดีตรงไหน” หรือ “ทำไมเพื่อน
ถึงหาแฟนง่ายจัง” ทั้งที่จริงแล้วคุณแค่มองดลใจและไม่ได้
กำหนดขอบเขตที่เหมาะสม ดังนั้นจงหยุดพักจากการตะบี้ตะบัน
เจอสักระยะ แล้วกลับมาทบทวนว่าคุณกำลังมองหาคนรักแบบไหน
กันแน่ และห้ามลดมาตรฐานเพียงเพราะรู้สึกสิ้นหวังเป็นอันขาด
จำไว้ว่าโลกนี้คือชิงช้าสวรรค์ที่เต็มไปด้วยคนโลเลหมุนเวียน
เปลี่ยนหน้าเข้ามาไม่จบสิ้น ดังนั้นการออกเจตสัปดาห์ละสามครั้ง
ไม่ได้ช่วยให้คุณเจอความสัมพันธ์ที่ใช่เสมอไปหรอก

อวสานรักเดียวใจเดียว

ถ้าลองมองอีกมุมหนึ่ง ความคิดที่ว่าเราต้องใช้ชีวิตทั้งชีวิตกับคนคนเดียวเป็นเรื่องเหลือเชื่อ ทุกวันนี้ความคาดหวังของสังคมเปลี่ยนไปแล้ว เราเริ่มตระหนักกว่านั้นเป็นเรื่องที่ห่างไกลความจริงสุดๆ คนเราเปลี่ยนกันได้ตลอด สถานการณ์รอบตัวไม่เคยหยุดนิ่ง โลกหมุนเร็วขึ้นทุกวัน ทั้งความต้องการ ความจำเป็น และความปรารถนาลึกๆ ในใจก็เปลี่ยนตามไปด้วย

หนังรักกับนิยายโรแมนติคนี้แหละตัวดี หลอกให้เราหลงเชื่อว่า “รักนิรันดร์” มีอยู่จริง แต่จะมีสักกี่คนกันเชียวที่หาเจอ

ป.ล. พระเอกหนังโรแมนติกแทบทุกคนนะ ผู้หญิงเป็นคนเขียนขึ้นมาทั้งนั้น ฉันท่อนข้างมั่นใจว่าบาร์แถวบ้านคุณคงไม่มีผู้ชายแบบไรอัน กอสลิง ที่พร้อมสร้างบ้านในฝันสีขาวหน้าตาต่างสีฟ้าที่มีวิวแม่น้ำให้คนรักหรรอ

ลูกโป่งที่ป้ายรถเมล์

“นั่นเป็นเดธแรกและเดธเดียวของเรา
วันรุ่งขึ้นฉันส่งข้อความไปบอกเธอว่า
เราเป็นเพื่อนกันดีกว่า แต่เธอตอบกลับมาว่า
ฉันกำลังทำพลาดครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต
และต้องเสียใจไปจนวันตาย
และเธอจะ ‘ไม่มีวันถอดใจเรื่องของเรา’
สองเดือนต่อมา เธอยืนรออยู่ที่ป้ายรถเมล์
หน้าบ้านฉัน พร้อมช็อกโกแลต
และลูกโป่งที่เขียนว่า ‘วอโพนะ’
วอตัดจบแบบรวบรัดก็คือ
ตอนนี้ฉันมีคำสั่งศาล
ห้ามเธอเข้าใกล้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว”